

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 8Co/13/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4418201390
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Novotný
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2021:4418201390.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Novotného a sudcov JUDr. Adriany Kálmánovej, PhD. a JUDr. Jarmily Pogradovej, v právnej veci žalobkyne: Z. S., nar. X.X.XXXX, bytom K. nad S. XX, zast. Mgr. Zsolt ?rdögh, advokát, Nové Zámky, Turecká 36, proti žalovaným: I.) D. A., nar. XX.X.XXXX, bytom D. nad S., B. 3, prechodne bytom A. XXX, zast. C. A., nar. XX.X.XXXX, bytom A. XXX a II.) A. W., nar. X.X.XXXX, bytom M., K. XX, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky č.k. 13C/18/2018-235 zo dňa 6. novembra 2020, takto jednohlasne

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie z r u š u j e a konanie v spore z a s t a v u j e.

Súd p r i z n á v a žalovaným v 1. a 2. rade proti žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorého nároku rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia súd prvej inštancie.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa svojou žalobou (jej návrh na zmenu petitu žaloby bol uznesením zo dňa 28.2.2020 zamietnutý) voči žalovaným v I. a II. rade domáhala určenia, že je výlučnou vlastníčkou nehnuteľností nachádzajúcich sa v obci K. nad S., kat. územie K. nad S., ktoré sú evidované na LV č. XXX ako parc. č. XXX - záhrady o výmere 1518 m² a na LV č. XX ako parc. č. XXX/X- záhrady o výmere 1530 m², keď tvrdila, že ako vlastníčky týchto nehnuteľností sú v katastri nehnuteľností evidované žalované v I. a II. rade a to napriek tomu, že uvedené záhrady ona ešte so svojim už zomrelým manželom Q. S. kúpili od žalovaných v roku 1982 notárskou zápisnicou NZ 520/82, N 137/82 zo dňa 13.10.1982, ktorou kupovali ďalšie nehnuteľnosti a stavby, avšak do notárskej zápisnice sa tieto záhrady nedostali, preto aj bolo na obecnom úrade spísané čestné prehlásenie, z obsahu ktorého vyplýva, že predmetom kúpy boli aj záhrady (za cenu 33 338.-Kčs, žalovaní však záhrady na kupujúcich nepreviedli. Žalobkyňa teda vlastne tvrdila, že predmetné nehnuteľnosti s bývalým manželom odkúpili, tie však na nich nikdy neboli zapísané ako na vlastníkov, hoci sa tak malo stať a že nakoľko ich od kúpy v roku 1982 užívali a teraz ich užíva ona, vlastnícke právo k nim vydržala. Žalované v I. a II. rade so žalobou nesúhlasili a uviedli, že majú doklady o tom, že záhrada predaná nebola, žalobkyňa s manželom za ňu nezaplatili a žiadali preto žalobu zamietnuť. Žalobkyňa vo svojej výpovedi uviedla, že sa súdia od roku 1982, chceli naspäť peniaze, lebo ich oklamali. Za dom bola dohodnutá cena 82 000.-Kčs, ktoré A. prevzal cestou Slovenskej sporiteľne a za záhrady bolo dohodnutých 130 000.-Kčs, o tom však dôkaz nemá, oni však urobili podvod, hlavne A., keď to neregistroval na jej meno, tvrdil, že to vybaví, ale neurobil to. Uviedla, že kúpnu cenu za záhradu zaplatila ona s manželom tak, že peniaze odovzdali A. do ruky, svedkov na to nemá, no potom ich zo záhrady nevyháňali, dovolili im ich užívať, nechceli žiadny prechod do záhrady, to začalo až o rok a tiež potom od nich pýtali peniaze za to, že v záhrade rodia stromy a chceli takto 20-50tisíc. Žalovaná v I. rade vo svojej výpovedi uviedla, že vyplatili iba 82 000.-Kčs, ale viac nie, hoci sľubovali, že si zoberú úver a vyplatia aj záhradu, ale nebolo z toho nič, kúpili teda iba dom a dvor a preto na nich ani tie záhrady nikdy neprešli. Pokiaľ ide o čestné prehlásenie zo dňa 25.10.1982 uviedla, že čo tam je napísané nie je pravda, ale podpis je jej. Žalovaná v II. rade vo svojej výpovedi uviedla,

že jej rodičia zobrali 82 000.-Kčs, ostatné peniaze však nedali, jej otec potom od nich žiadal peniaze za užívanie záhrady, o čom predložila doklady, oni tieto záhrady zdedili po otcovi a preto nevie ako mohla byť vlastníčkou žalobkyňa, ak to bolo jej, prečo v roku 2009 advokát žalobkyne písal, že od nich žalobkyňa tieto nehnuteľnosti žiada.

2. Napadnutým (zhora v záhlaví tohto rozhodnutia označeným) rozsudkom Okresný súd Nové Zámky ako súd prvej inštancie v spore takto rozhodol:

I. Súd žalobu z a m i e t a .

II. Súd p r i z n á v a žalovaným v I. a II. rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

3. Ku skutkovému stavu veci, okrem vyjadrení strán sporu, uviedol nasledovné:

Z notárskej zápisnice bývalého Štátneho notárstva v Nových Zámkoch NZ 520/82, N 137/82 zo dňa 13.10.1982 vyhotovenej súd zistil, že ňou K. B., C. A. a D. A. ako predávajúci previedli vlastnícke právo k nehnuteľnostiam nachádzajúcim sa v kat. území K. nad S., ktoré sú zapísané na LV č. XX a LV č. XX ako parc. č. XXX/X, parc. č. XXX/X, parc. č. XXX/X, parc. č. XXX/X, parc. č. XXX/X, a parc. č. XXX, ako aj dom č. súp. XX, resp. súp. č. XX a na Q. S. (už zomrelého manžela žalobkyne) a žalobkyňu za kúpnu cenu, ktorú v sume 82 853.-Kčs vyplatia C. A. a D. A. (853.-Kčs v hotovosti a zvyšok na účet v Slovenskej sporiteľni) a K. B. sumu 13 809.-Kčs v hotovosti. Z osvedčenia o dedičstve D 52/99, Dnot 14/99-36 zo dňa 26.11.1999 vydaného notárkou JUDr. Gizelou Dancziovou súd zistil, že po Q. S., zomrelom dňa 24.12.1998 dedili A. S. (plnenie z poisťovnej zmluvy v Slovenskej poisťovni a.s.) a žalobkyňa (nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXX pre kat. územie K. nad S. ako parc. č. XXX/X, parc. č. XXX/X, parc. č. XXX/X, parc. č. XXX/X, a parc. č. XXX, ako aj dom č. súp. XX, resp. súp. č. XX v podiele 1 k celku). Z LV č. XXX pre kat. územie K. nad S. súd zistil, že výlučným vlastníkom nehnuteľností zapísaných ako parc. č. XXX/X, parc. č. XXX/X, parc. č. XXX/X, parc. č. XXX/X, parc. č. XXX/X, a parc. č. XXX, ako aj dom č. súp. XX, resp. súp. č. XX je V. M., ktorý ich nadobudol na základe kúpnej zmluvy zo dňa 7.6.2012. Z LV č. XXX pre kat. územie K. nad S. súd zistil, že ako podielové spoluvlastníčky parc. č. XXX - záhrada o výmere 1518 m² sú vedené: žalobkyňa je podielovou spoluvlastníčkou k nim v podiele 6/12 k celku (svoj podiel nadobudla darovacími zmluvami zo dňa 11.6.2014 a 26.11.2014), žalovaná v I. rade v podiele 1 k celku (svoj podiel nadobudla kúpnu zmluvou R-I-564/78-34/78 a žalovaná v II. rade v podiele 1 k celku (svoj podiel nadobudla dedičským uznesením 8D/552/2016, Dnot 9/2017 zo dňa 21.11.2017. Z LV č. XX pre kat. územie K. nad S. súd zistil, že ako podielové spoluvlastníčky parc. č. 180/1- záhrada o výmere 1530 m² sú vedené žalované v I. a II. rade, každá z nich v podiele 1 k celku, pričom svoj podiel nadobudli kúpnu zmluvou R-I-564/78-34/78, resp. uznesením 8D/552/2016, Dnot 9/2017 zo dňa 21.11.2017. Z čestného prehlásenia súd zistil, že C. A. a D. A. potvrdili, že rodinný dom predali Q. S. a Z. S. za 130 000.-Kčs, pričom k domu prináleží i záhrada, ktorú tiež odkúpili, ale nemohli prepísať na svoje meno a že ak sa niekedy táto záhrada predá, náhrada za ňu patrí Q. S. a Z. S., pričom na listine sa nachádzajú podpisy Z. S., C. A. a D. A., pričom ďalší podpis (zrejme Q. S.) nie je čitateľný. Z rozsudku Okresného súdu Nové Zámky 5C/229/89-39 súd zistil, že prebiehalo konanie o náhradu škody a vydanie neoprávneného majetkového prospechu medzi stranami sporu, v ktorom konaní Q. S. a Z. S. žiadali náhradu za to, že C. A. a D. A. im neumožnili zber úrody na pozemkoch, ktoré sú predmetom aj tohto konania. Z rozsudku Okresného súdu Nové Zámky 7C 1018/85-11 zo dňa 21.3.1985 súd zistil, že v tomto konaní sa C. A. a D. A. voči Q. S. a Z. S. domáhali zriadenia práva vecného bremena a súd právoplatne rozhodol tak, že v prospech vlastníkov parc. č. XXX a parc. č. XXX/X nachádzajúcej sa v kat. území K. nad S. zriadil právo prechodu na parc. č. XXX/X na ťarchu vlastníkov tejto parcely, keď bolo zistené, že žalobcovia sú vlastníkmi parc. č. XXX a č. XXX/X a žalovaní v tomto konaní uviedli, že pôvodne chceli odkúpiť i záhrady, k čomu však nedošlo pre nesúhlas ONV Nové Zámky a preto sa dohodli na užívaní záhrady za zvyšok vyššej kúpnej ceny, od čoho žalobcovia ale ustúpili. Z rozsudku Okresného súdu Nové Zámky 8C/74/1984-6 zo dňa 9.2.1984 súd zistil, že ním boli Q. S. a Z. S. na základe žaloby C. A. a D. A. zaviazaní k vyprataniu nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v kat. území K. nad S. a vedenej ako parc. č. XXX a parc. č. XXX/X, keď súd konštatoval, že predmetom kúpy medzi účastníkmi bola iba domová nehnuteľnosť, nie však záhrady a že žalovaní nepreukázali žiaden zákonný dôvod na užívanie záhrad. Z oznámenia Q. J. zo dňa 10.11.2009 adresovaného C. A. súd zistil, že menovaný uviedol, že jednal so žalobkyňou, ktorá je ochotná odkúpiť od neho záhrady a žiadal ho, aby oznámil, či s odpredajom súhlasí a tiež či súhlasí s cenou 82,98 €/ár.

4. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie, s poukazom na vyjadrenie strán sporu, vykonané dokazovanie (zhrnuté v predchádzajúcom bode) a citované ustanovenia Občianskeho zákonníka (OZ - zákon č.

40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov - § 126, § 134, § 129 a § 130), ako aj s poukazom na všeobecné úvahy k predpokladom vydržania, oprávnenosti držby, dobromyseľnosti držby a ochrany vlastníckeho práva, odôvodnil nasledovne:

Z vykonaného dokazovania má súd za nepochybné preukázané, že na základe rozhodnutia Štátneho notárstva v Nových Zámkoch NZ 520/82, N 137/82 zo dňa 13.10.1982 K. B., C. A. a D. A. ako predávajúci previedli vlastnícke právo k nehnuteľnostiam nachádzajúcim sa v kat. území K. nad S., ktoré sú zapísané na LV č. XX a LV č. XX ako parc. č. XXX/X, parc. č. XXX/X, parc. č. XXX/X, parc. č. XXX/X, parc. č. XXX/X, a parc. č. XXX, ako aj dom č. súp. XX, resp. súp. č. XX a na Q. S. (už zomrelého manžela žalobkyne) a žalobkyňu za kúpnu cenu, ktorú v sume 82 853.-Kčs mali vyplatiť C. A. a D. A. (853.-Kčs v hotovosti a zvyšok na účet v Slovenskej sporiteľni) a K. B. sumu 13 809.-Kčs v hotovosti. Taktiež je nepochybné preukázané a nie je medzi stranami sporu sporné, že ako vlastníci predmetných nehnuteľností sú zapísané strany sporu a to tak ako je to uvedené v bode 10 a 11 tohto rozsudku. Medzi stranami sporu od uzavretia kúpnej zmluvy uvedenej v bode 7 tohto rozsudku prebiehalo množstvo sporov (o určenie vecného bremena, náhradu škody, užívanie nehnuteľností alebo jej vypratanie), ktoré vyplývali z toho, že tu vznikol spor o to, či predmetom kúpy boli i záhrady. Uvedené nebolo medzi stranami sporné a tieto skutočnosti mal súd preukázané zo súdnych spisov ku tomuto spisu pripojený a rozsudkov súd predložených (najmä uvedených v bode 13 - 15 tohto rozsudku, ale i ďalších). Z obsahu všetkých týchto spisov a rozhodnutí je zrejmé, že strany sporu sa sporili o to, či predmetom kúpnej zmluvy medzi nimi v roku 1982 uzavretej boli i záhrady alebo nie (t.j. rovnaká otázka, ktorú v tomto konaní musí súd vyriešiť), pričom všetky rozhodnutia súdov vychádzali z toho, že kupujúci nepreukázali, že by boli odkúpili i záhrady. Žalobkyňa tvrdila, že uvedené záhrady ona ešte so svojím už zomrelým manželom Q. S. kúpili od žalovaných v roku 1982 notárskou zápisnicou NZ 520/82, N 137/82 zo dňa 13.10.1982, ktorou kupovali ďalšie nehnuteľnosti a stavby, avšak do notárskej zápisnice sa tieto záhrady nedostali. Jediným dôkazom, ktorý okrem jej výpovede nasvedčuje tomu, že v súvislosti s predajom uvedených nehnuteľností bola reč i o záhradách, je čestné prehlásenie uvedené v bode 12 tohto rozsudku, ktorou C. A. a D. A. potvrdili, že rodinný dom predali Q. S. a Z. S. za 130 000.-Kčs, pričom k domu prináleží i záhrada, ktorú tiež odkúpili, ale nemohli prepísať na svoje meno a že ak sa niekedy táto záhrada predá, náhrada za ňu patrí Q. S. a Z. S.. Pokiaľ však ide o toto čestné prehlásenie obsahujúce časť, kde sa tvrdí, že „žalobkyňa s manželom odkúpili i záhradu, ktorú nemohli zatiaľ prepísať a keď sa táto záhrada niekedy odkúpi, náhrada za ňu patrí Q. S. a Z. S.“, je treba uviesť, že z neho nie je nijako možné zistiť, ktorých záhrad sa má týkať (keďže tie nie sú vôbec označené) a tvrdiť iba na základe neho, že došlo k odkúpeniu a to práve sporných nehnuteľností, nie je s úspechom možné. Žalobkyňa totiž nepreukázala, že by sa jednalo práve o nehnuteľnosti, ku ktorým sa určenia vlastníctva domáha, na čo súd poukazuje aj preto, že jej vlastnícke právo v množstve doterajších súdnych sporov, ktorých účastníkom bola, žiaden súd neuznal. Ani z predmetného čestného vyhlásenia nie je zrejmé, o ktoré záhrady sa malo jednať, či práve o tie, o ktorých to tvrdí žalobkyňa a nadobudnúť vlastnícke právo iba na základe čestného vyhlásenia nie je možné. Súd má však za to, že nie je preukázané, že by predmetom uvedenej kúpnej zmluvy mali byť i nehnuteľnosti, ku ktorým sa žalobkyňa hlási a ktorých určenia vlastníctva vo svoj prospech sa v tomto konaní domáha. Je tomu tak pretože, že je nesporné, že v predmetnej kúpnej zmluve nie je ani zmienky o tom, že by sa ňou prevádzalo vlastnícke právo i k záhradám vedeným na LV č. XXX ako parc. č. XXX - záhrady o výmere 1518 m² a na LV č. XX ako parc. č. XXX/X- záhrady o výmere 1530 m² a tiež preto, že súdu vo všetkých doterajších konaniach rešpektovali vlastnícke právo žalobkyň (resp. právneho predchodcu žalovanej v II. rade) a vždy ich považovali za vlastníkov. Vychádzajúc z uvedeného súd konštatuje, že nie je preukázané, že by predmetom kúpnej zmluvy z roku 1982 boli i nehnuteľnosti, ku ktorým sa žalobkyňa domáha vlastníckeho práva v tomto konaní. Žalobkyňa v konaní tiež tvrdila, že vlastnícke právo k uvedeným nehnuteľnostiam (ona a jej manžel) vydržala. Súd preto skúmal splnenie podmienok vydržania vlastníckeho práva a konštatuje, že tieto splnené nemôžu byť. Základom pre vydržanie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti je splnenie podmienok stanovených zákonom a to dobromyseľnosť užívateľa a nerušená držba počas najmenej zákonom určenej 10 ročnej lehoty. Predpokladom je skutočnosť, že držiteľ je so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že mu vec alebo právo patrí. Tieto podmienky žalobkyňa jednoznačne nespĺňa, nakoľko pokiaľ by aj bola v presvedčení, že jej (resp. jej manželovi) predmetné nehnuteľnosti vlastnícky patria a teda že tieto nehnuteľnosti kúpila, čo ale súd nemá za preukázané (z vyššie uvedených dôvodov), celkom jednoznačne nespĺnila druhú z kumulatívnych obligatórnych náležitostí pre vydržanie vlastníckeho práva a to 10-ročnú nepretržitú a nerušenú držbu. Je totiž nepochybné preukázané (ako to súd už konštatoval v bode 29 tohto rozsudku, že tu medzi stranami prebiehalo množstvo súdnych sporov ešte počnúc od 80-tych rokov minulého storočia (krátko po kúpe), nie je teda možné uvažovať o naplnení podmienky nerušenej nepretržitej držby oprávneným držiteľom. Súd teda konštatuje, že

žalobkyňa vydržaním vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam nadobudnúť nemohla. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP (Civilný sporový poriadok - zákon č. 160/2015 Z. z.) a žalovaným v I. a II. rade v konaní plne úspešným priznal súd nárok na plnú náhradu trov konania. O výške ich nároku na náhradu trov konania súd rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozsudku.

5. Uvedený rozsudok včas podaným odvolaním napadla len žalobkyňa domáhajúca sa jeho zmeny tak, aby jej žalobe bolo v plnom rozsahu vyhovené, s priznaním jej náhrady trov celého konania, resp. aby rozsudok bol zrušený a vec vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (bez bližšej špecifikácie) a rozhodnutie, keď súdu prvej inštancie vyčítala s poukazom na ustanovenie § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP nesprávne skutkové zistenia na základe vykonaných dôkazov a tiež nesprávne právne posúdenie veci. Prvoinštančný súd ustálil skutkový stav nesprávne, nakoľko v zmysle vykonaného dokazovania mal ustáliť skutkový stav úplne iný, keď na základe zle ustáleného skutkového stavu následne vec nesprávne právne posúdil. Konajúci súd na rozdiel od súdov, ktorý v predchádzajúcich konaniach sa buď nezaoberali otázkou vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam (predmetným) vôbec alebo len okrajovo alebo povrchno, sa síce touto otázkou patrične zaoberal, avšak odôvodnenie ustálenia/zistenia vlastníckeho práva ako v ostatných konaniach opäť nebolo dostatočne vyčerpávajúce, nepochybné, resp. presvedčivé a zároveň bolo aj nesprávne. Má za to, že prvoinštančný súd nemôže poukazovať na výsledok dokazovania v iných konaniach a z ich rozhodnutí extrahované právne závery si osvojovať alebo nimi svoje rozhodnutie podopierať, ale musí sám vyhodnotiť dôkaznú situáciu a túto náležite odôvodniť. Bolo potrebné prihliadnuť na všetky dôkazy produkované v týchto iných sporoch pre ustálenie úplného skutkového stavu ešte pred jeho posúdením z právneho hľadiska, keď dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, keď pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný súd právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten ktorý dôkaz hodnotiť; uplatňuje sa zásada voľného hodnotenia dôkazov, avšak pri nesprávnom vyhodnotení dôkazov rozhodnutie súdu nemôže byť vecne správne. Prvoinštančný súd žiadnym spôsobom nereflektoval ňou prezentovaný skutkový stav ustálený z listinných dôkazov, svedeckých výpovedí a tiež z ďalších pripojených spisov, ktorý je plne v súlade s dejom udalostí, ku ktorým postupne dochádzalo pred, počas a bezprostredne po kontraktačnom procese, na ktorý preto opätovne poukazuje. Nebohým Q. S. bol ešte pred uzavretím kúpnej zmluvy obstaraný znalecký posudok č. 781/71/1982 zo dňa 24.7.1982 (pripojený v spise N 537/82) na zistenie kupovaných nehnuteľností vrátane pozemkov tvoriacich predmet tohto sporu, čo preukazuje úmysel jej a nebohého manžela kúpiť všetky nehnuteľnosti, keď žalovaná v prvom rade ani jej nebohý manžel nevyjadrovali nesúhlas s takýmto nacením predmetu kúpy (v sume 103 269 Kčs) keď následne došlo k vyplneniu dotazníka zo dňa 13.10.1982 na registráciu a spoplatnenie kúpnej zmluvy (v spise N 537/82) všetkými budúcimi zmluvnými stranami dňa 5.8.1982, kde opäť figurujú aj záhrady ako prevádzané nehnuteľnosti (pod bodom 3) keď vzápätí došlo k uzavretiu kúpnej zmluvy zo dňa 13.10.1982 (registrovaná 20.10.1982), do ktorej už predmetné záhrady zahrnuté neboli z dôvodu nesúhlasu obce K. N. pre asanáciu sporných pozemkov. N. teda kúpa záhrady nebola registrovaná Štátnym notárstvom, strany sa dohodli na spísaní čestného prehlásenia dňa 25.10.1982 na miestnom MNV, ktorým žalovaná v 1. rade a jej nebohý manžel uznali, že jej a jej nebohému manželovi skutočne predali aj záhrady a aj kúpna cena v sume 130 000 Kčs bola uhradená a teda náhrada za ne patrí im, ak by došlo k ich predaju. Ďalej treba poukázať na ďalšie skutočnosti, ktoré preukazujú predaj záhrady a skutočné vyplatenie celej kúpnej ceny a to zápisnica o pojednávaní dňa 30.9.1987 v konaní na OS NZ sp. zn. 8C/208/87 k výplatu a určení kúpnej ceny a zápisnica zo dňa 30.10.1989 o pojednávaní vo veci OS NZ sp. zn. 5C/226/89 rovnako k vyplateniu kúpnej ceny 19 580 Kčs, ktorá mala predstavovať kúpnu cenu za záhrady, ktorú sumu však nebohý manžel žalovanej už nemienil vrátiť z dôvodu, že jej a jej nebohému manželovi mal zanechať aj stavebný materiál a že záhradu už riadne užívali, ako aj o tom, že cena bola zahrnutá do dohodnutej kúpnopredajnej zmluvy ako suma 130 000 Kčs. K. B. ako podielová spoluvlastníčka svoj podiel na parcele č. XXX (polovicu z nej), ktorý nebol registrovaný Štátnym notárstvom napokon darovala jej a jej manželovi v roku 2014, keďže už predtým došlo k odkúpeniu tohto jej podielu, čo potvrdzuje jej vyhlásenie na pojednávaní dňa 15.11.1989 vo veci pojednávanej na OS NZ sp. zn. 5C/226/89 ako aj čestné vyhlásenie Q. M. zo dňa 17.5.2013 (prikladá ho), že bol svedkom výplaty sumy 13 809 Kčs za záhradu parcelu č. XXX. Je teda spoľahlivo preukázané, že došlo k uzavretiu kúpnej zmluvy medzi stranami, predmetom ktorej boli aj sporné nehnuteľnosti, pričom žalovaná v 1. rade na pojednávaní dňa 17.5.2019 uznala svoj podpis na čestnom vyhlásení. Z čestného prehlásenia ako prípadného dodatku ku kúpnej zmluve teda nepochybne plynie, že ním strany potvrdili, že k odkúpeniu došlo aj v prípade záhrad a zároveň deklarovali aj výšku zaplatenej kúpnej ceny a že predávajúci sa vlastníckeho práva do budúcnosti v

podstate aj vzdali. Ďalej poukazuje na to, že predmetné záhrady spolu s ostatnými nehnuteľnosťami uvedenými v kúpnej zmluve tvorili dlhodobý jeden prirodzený celok, o čom svedčí najmä plynulá hranica z oboch strán, keď je zrejmé, že nemali v úmysle kupovať nehnuteľnosti bez záhrad a tiež predávajúci nemali v úmysle si tieto záhrady ponechať, nakoľko inak by si zaistili zmluvou o zriadení vecného bremena prístup k sporným nehnuteľnostiam. Žalované žiadnym spôsobom nepreukázali, že by disponovali dokladmi o tom, že záhrada predaná nebola, resp. ona ani nemusela zvlášť preukazovať opak tvrdenia žalovaných, nakoľko pravdivosť jej tvrdení nepochybne plynie nielen z tohto spisu, ale zo všetkých pripojených spisov. Čo sa týka poukazu na oznámenie doktora J. zastáva stanovisko, že pri absencii jej vyjadrenia k predmetnému skutkovému zisteniu, od ktorého sa absolútne dištancuje, je nepochopiteľné, z akého dôvodu mal prvoinštančný súd takéto skutkové zistenie za preukázané a teda preto nemal v rozsudku toto prezentovať ako zistenú skutočnosť. Žalovaná v 1. rade pri svojom výsluchu namietla obsah čestného prehlásenia, no žiadne iné dôkazy svedčiace o akejkoľvek hoc aj len čiastočnej nepravdivosti jeho obsahu nepredložila a ani nevysvetlila, prečo teda podpísala uznanie prevodu aj záhrady a čo teda vlastne podľa nej podpisovala. Skúmaním obsahu čestného prehlásenia možno dospieť k jednoznačnému logickému záveru, že predmetom predaja boli aj predmetné záhrady a celková kúpna cena nehnuteľností predstavovala sumu 130 000 Kčs, ohľadom ktorej predávajúci potvrdili, že aj bola zaplatená, hoci boli uzročené s tým, že záhrada sa vtedy ešte na kupujúcich prepísať nemohla. Toto čestné prehlásenie v plnej miere korešponduje so všetkými dôkazmi ňou produkovanými v predmetnom konaní, vrátane konaní jej predchádzajúcich. Skúmaním prejavov vôle predmetného čestného vyhlásenia je možné dospieť k záveru, že pre obe strany bolo jasné a nepochybné, čo malo byť predmetom predaja a to aj s prihliadnutím na krátky časový odstup od podpísania kúpnej zmluvy a to bez potreby bližšej identifikácie o akú/ktorú záhradu sa v čestnom prehlásení jedná, keďže uvedené bolo pre strany nepochybné i s prihliadnutím na následné konkludentné konanie predávajúcich, ktorí sa do istého času o záhradu ani nezaujímal, keď žalovaná v 1. rade a ani jej nebohý manžel ani v jednom zo súdnych konaní určitost' prevodu nespochybnili, keď žalovaná vyjadrila obranu v tom zmysle, že obsah čestného prehlásenia je nepravdivý, čím nepriamo potvrdila to, že tomuto obsahu bez akýchkoľvek pochybností dostatočne rozumie. Súd tak predčasne a nesprávne interpretoval obsah predmetného listinného dôkazu, ak ho označil za vadný prejav vôle kvázi bez esenciálnej náležitosti spočívajúcej v dostatočnej špecifikácii záhrady parcelným číslom. Má teda za to, že na toto čestné prehlásenie je evidentne možné hľadieť zároveň ako na dodatok k existujúcej kúpnej zmluve, teda nie ako na separátny, independentný právny úkon. Má tiež za to, že pre vydržanie predmetných nehnuteľností ňou a jej nebohým manželom Q. S. boli splnené všetky predpoklady, teda boli oprávnenými vydržateľmi, nakoľko nepochybne predmetné nehnuteľnosti odkúpili a uvedené im garantovalo nerušené presvedčenie o existujúcom a nepochybnom vlastníckom titule k predmetným nehnuteľnostiam, s ktorými fakticky disponovali bez akéhokoľvek zásahu zo strany tretích osôb. Aj keď vo vzťahu k záhrade bola intabulácia vtedy nemožná, prejavy vôle strán boli nepochybné a vzhľadom na okolnosti prípadu mali všetci za to, že vlastnícke právo aj k predmetným nehnuteľnostiam na ňu a jej nebohého manžela prešlo, keď ohľadom týchto skutočností medzi stranami neboli nič sporné a to minimálne jeden rok, keď sa žalovaná v 1. rade s jej nebohým manželom rozhodli nekalým spôsobom im brániť v užívaní odkúpených nehnuteľností, s následným účelovým reprodukováním udalostí súvisiacich s transakciou medzi nimi úplne inak, ako to bolo. Prvoinštančný súd síce poukázal na to, že aj súdy v predchádzajúcich konaniach posúdili vec tak, že nevzhľadli dôvody svedčiace v prospech jej vlastníctva, avšak podobne ako všetky tieto súdy jednoznačne opomenul prihliadnúť a vyhodnotiť konzistentné dôkazy plynúce z týchto spisov v prospech jej tvrdení o úhrade kúpnej ceny za všetky nehnuteľnosti, správnym posúdením vôle strán na čestnom vyhlásení. Ak žalovaná v 1. rade spolu s jej bývalým manželom sa začali správať počas plynutia vydržacej doby ako domnelí vlastníci záhrady, tak je evidentné, že ide o správanie - výkon práva, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi, a to s prihliadnutím na to, že sa predtým v skutočnosti vlastníctva k sporným nehnuteľnostiam vzdali tým, že v čestnom vyhlásení jednak potvrdili scudzenie nehnuteľností a tiež aj sa vzdali akéhokoľvek nároku na odplatu za prevod sporných pozemkov. Cieľom takéhoto konania žalovanej v prvom rade a jej bývalého manžela mohlo byť totiž práve zmarenie splnenia podmienok nevyhnutných na vydržanie, a to až po cca jednom roku od uzavretia kúpnej zmluvy, keď dovtedy svojim konkludentným správaním dali najavo, že dojednanie o kúpe rešpektujú, teda má za to, že uvedený ich postoj je vedený jednoznačným nekalým úmyslom a nemôže preto predstavovať opodstatnenú prekážku ich inak oprávnenej a nepretržitej držby predmetných nehnuteľností, a teda viesť k spochybneniu dobromyseľnosti ich držby. Má za to, že výkonu akéhokoľvek práva žalovaných nemali súdy vrátane momentálne konajúceho poskytnúť žiadnu ochranu a práve naopak mali patrične urobiť za dosť ochrane vlastníckeho práva jej a jej manžela.

6. Vyjadrenie žalovaných k podanému odvolaniu podané nebolo.

7. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), strany sporu v zmysle ust. § 382 CSP vyzval v lehote 10 dní k vyjadreniu sa k (prípadnému) použitiu ustanovení Civilného sporového poriadku, ktoré pri doterajšom rozhodovaní prvoinštančným súdom použité neboli a sú/môžu byť pre rozhodnutie veci s ohľadom na predchádzajúce spory strán na Okresnom súde Nové Zámky vedenými pod sp. zn. 8C/74/1984 a 7C/1018/1985 rozhodujúce, keďže sa týkajú procesných podmienok konania, na ktoré odvolací súd prihliada vždy a sú dôvodom pre prípadné zrušenie napadnutého rozhodnutia a zastavenie konania. Išlo konkrétne o ustanovenia Civilného sporového poriadku riešiace prekážku veci rozsúdenej a záväznosť rozsudku, konkrétne o ust. § 230, § 228 ods. 1, § 161 ods. 2, čl. 2 ods. 1 a 2, § 194 ods. 1 a 2, § 137 písm. a/, pričom v tejto výzve odvolací súd poukázal aj na ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít v rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 42/2006 (R 2/2011), 3Cdo 288/2009 (R 15/2010), 1Cdo 133/2009 a 1Cdo 44/2010 (R 40/2013), resp. Nález Ústavného súdu SR II. ÚS 349/2009. K uvedenej výzve sa strany sporu nevyjadrili.

8. Následne odvolací súd prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania a prihliadajúc na splnenie podmienok konania dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa ust. § 389 ods. 1 písm. a/ CSP zrušiť a konanie v spore v zmysle ust. § 378 ods. 1 a § 161 ods. 2 CSP zastaviť z dôvodu, že konaniu a rozhodnutiu vo veci bráni neodstrániteľný nedostatok procesnej podmienky konania, a to prekážka veci rozsúdenej vyplývajúcej zo súdneho rozhodnutia - rozsudku Y. súdu N. D. č. k. 8C/74/1984-6 zo dňa 09. 02. 1984, ktorým rozsudkom boli Q. S. a Z. S. (žalobkyňa) na základe žaloby C. A. a D. A. (žalovanej v 1. rade) zaviazaní k vyprataniu nehnuteľností - parciel v kat. úz. K. nad S., parc. č. XXX a č. XXX/X, ku ktorým sa v tomto spore žalobkyňa domáhala určenia vlastníckeho práva. Vzhľadom k úspechu žalovaných v spore, odvolací súd súčasne v zmysle ust. § 396 a § 255 ods. 1 CSP rozhodol aj o náhrade trov konania strán sporu v celom konaní, keď pri úspechu žalovaných v spore im priznal proti žalobkyni nárok na náhradu trov v rozsahu 100 %, o výške ktorého nároku bude následne v zmysle ust. § 262 CSP konať a rozhodovať súd prvej inštancie.

9. Podľa ust. § 380 ods. 2 CSP, na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok, prihliadne odvolací súd, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené.

10. Na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak (§ 378 ods. 1 CSP).

11. Podľa ust. § 161 ods. 1 CSP, ak tento zákon neustanovuje inak, súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať a rozhodnúť (ďalej len „procesné podmienky“).

12. Ak ide o nedostatok procesnej podmienky, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví (§ 161 ods. 2 CSP).

13. Podľa ust. § 230 CSP, ak sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať a rozhodovať znova.

14. Výrok právoplatného rozsudku je záväzný pre strany a pre tých, ktorí sa stali právnymi nástupcami strán po právoplatnosti rozsudku, ak nie je ustanovené inak (§ 228 ods. 1 CSP).

15. Ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo (čl. 2 ods. 1 a 2 CSP).

16. Otázku, o ktorej má právomoc rozhodovať iný orgán verejnej moci ako orgán podľa § 193, môže súd posúdiť sám, nemôže však o nej rozhodnúť. Ak bolo o otázke podľa ods. 1 rozhodnuté, súd na také rozhodnutie prihliadne a vysporiada sa s ním v odôvodnení rozhodnutia (§ 194 ods. 1 a 2 CSP).

17. Právoplatný rozsudok, ktorým bolo rozhodnuté o žalobe na naplnenie (§ 80 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku = OSP = zákon č. 99/1963 Zb.), vytvára prekážku veci právoplatne rozhodnutej voči žalobe o určenie právneho vzťahu alebo práva (§ 80 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku), ak otázka, či tu právny vzťah je, alebo nie je (resp. či tu právo je, alebo nie je) bola (musela byť) posúdená pri rozhodovaní o žalobe na plnenie z toho istého právneho vzťahu alebo práva (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 42/2006 publikované v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SR pod č. R 2/2011).

18. Pokiaľ už bola v občianskoprávnom konaní právoplatne vyriešená určitá otázka hmotnoprávneho vzťahu účastníkov, je súd v inom konaní, v ktorom má tú istú otázku posúdiť ako prejudiciálnu, viazaný jej skorším posúdením (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo 44/2010 publikované v Zbierke rozhodnutí pod R 40/2013).

19. Právoplatný rozsudok, ktorým bola uložená povinnosť vypratať byt, zakladá prekážku veci právoplatne rozhodnutej v konaní o určenie existencie právneho vzťahu nájmu bytu (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 288/2009 publikované v Zbierke rozhodnutí pod R 15/2010).

20. Ak v skončenom konaní účastníkov došlo právoplatným súdnym rozsudkom k vyriešeniu hmotnoprávneho vzťahu, z ktorého sa aj tento (nový) nárok (neidentický s predmetom skončeného konania) odvodzuje, súd v tomto ďalšom (novom) občianskom súdnom konaní pri zodpovedaní predbežnej otázky (ktorá právoplatným súdnym výrokom sa už vyriešila ako vec sama) je týmto vyriešením viazaný (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo 133/2009 z 29. 04. 2010).

21. Vzhľadom na zásadu prejudiciality vyplývajúcu z ust. § 135 ods. 2 OSP, ako aj na zásadu viazanosti súdu právoplatnými rozhodnutiami vydanými v inom konaní podľa § 159 ods. 2 OSP konajúci všeobecný súd nemá možnosť výberu v otázke, či bude rešpektovať právoplatné rozhodnutie vydané v inom konaní, ktoré rieši otázku javiacu sa v súvislosti s riešením daného prípadu, pokiaľ pri riešení prejudiciálnej otázky zaujme odlišné stanovisko, je takýto jeho postup, resp. z neho vyplývajúci záver arbitrárny pre jednoznačný rozpor so zákonom (Nález Ústavného súdu SR č. k. II. ÚS 349/09-36 z 20. 01. 2010).

22. Nakoľko žalobkyňa v tomto konaní právny titul pre svoje vlastníctvo k predmetným pozemkovým nehnuteľnostiam neoznačila taký, ku ktorému by došlo až po vydaní rozsudku Okresného súdu Nové Zámky vo veci sp. zn. 8C/74/1984, v ktorom spore bola zaviazaná k vyprataniu predmetných nehnuteľností, po vyriešení predbežnej otázky ohľadom vlastníctva žalobcov (v tomto spore) k predmetným nehnuteľnostiam (t.j. k vyriešeniu hmotnoprávneho vzťahu ich vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam) v jej neprospech, a keď (odvolací) súd je ex offa (zo zákona) povinný prihliadať k procesnému dôsledku uvedeného rozsudku - k vytvoreniu prekážky veci rozhodnutej (a tiež princípu právnej istoty), nebolo možné vec už rozhodnutú opätovne vecne riešiť a rozhodovať, teda dôsledkom uvedeného je zrušenie napadnutého rozsudku a zastavenie konania.

Zo všetkých zhora uvedených dôvodov preto odvolací súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia, keď svoje rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).